

Hívd a Sárkányt, és változtasd meg a világ sorsát!



NIGHT
of the
DRAGON

a sárkány éjszakája

fine selection

JULIE KAGAWA

JULIE KAGAWA

NIGHT
of the
DRAGON

a sárkány éjszakája

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Tashyának, Nicknek és Misza szenszeinek.
Arigatou Gozaimasu.*

1. RÉSZ



1

A DZSIGOKU HÍVÁSA

Ezer évvel ezelőtt

LÉTEZÉSÉNEK HOSSZÚ ÉVEI ALATT egy mancsán meg tudta számolni, hányszor hívták el a Dzsigokuból.

Más démonurakat megidéztek korábban is. Jaburamát. Akumut. Mivel az oni urak igen nagy hatalommal rendelkeznek, több vállalkozó kedvű vérmágus próbált már szerződést kötni velük, bár az ilyen rituálék gyakran rosszul végződtek az arrogáns emberek számára, akik azt hitték, rabszolgasorba tudnak kényszeríteni egy oni urat. A négy oni bevallottan büszke társaságot alkotott, és bizony nem nézték jó szemmel, ha egy jelentéktelen halandó megpróbálta rájuk erőltetni az akaratát. Egy időre még esetleg elszórakoztatta őket egy-egy vérmágus, meghallgatták, mit ajánl, de ha az ajánlat nem keltette fel az érdeklődésüket, vagy ha az adott mágus ostoba módon megpróbálta manipulálni őket, akkor egyszerűen széttépték,

majd kedvükre tettek-vettek a halandók birodalmában, míg vissza nem küldték őket a Dzsigokuba.

Hakaimonót mindig szórakoztatta, amikor egy halandó a megidézésével próbálkozott. Különösen azt a pillanatot élvezte, amikor először látták meg őt, és hirtelen ráébredtek, mit is tettek.

Hunyorogva körbepillantott a füstbe burkolódzó tájon, és próbálta figyelmen kívül hagyni az átmeneti szédülés érzését, ami velejárója volt annak, hogy a halandók birodalmába érkezett. Bosszúsan morgott magában. Épp csak megjött a Dzsigokuból, de már most rossz passzban volt. Akumu megint ármánykodott, a háta mögött próbálta meggyengíteni Hakaimono erőit, és már úton volt, hogy elbánjon a fondorlatos Harmadik Tábornokkal, amikor fekete tűz ütött ki a bőrén, a vérmágia szavai visszhangoztak a fejében, aztán hirtelen a halandók birodalmában találta magát. Most egy romos terület kellős közepén állt, romos falak és oszlopok darabjai vették körül, a halál sűrű szaga terjengett a levegőben, és Hakaimono arról fantáziált, hogy addig szorítja majd az őt megidéző mágus fejét, amíg az tojásként szét nem roppan a karmai között.

A kövek ragacsosak voltak a lába alatt, és olyan édeskés, rezes szagot árasztottak, amit azonnal be tudott azonosítani. A földre vérrel egy jól ismert köralakzatot festettek, a bonyolult mintázatba szavakat és nagy erejű jelképeket szóttak. Egy idézőkör volt, még hozzá jó nagy. Bárki is volt a vérmágus, jól utánajárt a dolgoknak. De hiába, ez nem fogja megmenteni attól, ami most rá vár.

– Hakaimono.

Az Első Oni lenézett. Egy nő állt a vérkör szélén, fekete köntösben és hosszú hajjal, ami mintha beleolvadt volna az árnyékba. Karcsú ujjai között egy kést szorongatott, sápadt karját könyékig vörös folyadék borította.

A démon felnevetett.

– Hát, most aztán nagyon fontosnak érzem magam – szólalt meg, és leguggolt, hogy jobban szemügyre vehesse a nőt, aki hűvösen nézett vissza rá. – Maga a halhatatlan árnyék idézett meg. Roppant kíváncsi lettem. – Hakaimono felemelte a kezét, a nőre nézett görbe, fekete karmai felett, amik akkorák voltak, mint a nő karja, és azt kérdezte: – Ha letéped egy halhatatlan lény fejét, szerinted az meghal?

– Nem fogsz megölni, Első Oni. – A nő hangja nem volt sem derűs, sem félelmetes, a benne rejlő bizonyosság mégis vigyorgásra készítette Hakaimonót. – Nem vagyok olyan ostoba, hogy béklyózással próbálkozzak, és nem is fogok sokat kérni tőled. Csak egyetlen kérésem van, és utána azt csinálsz, amit akarsz.

– Igen? – Hakaimono kuncogott, de nem tagadhatta, hogy kíváncsi lett. Csak a nagyon elszántak, bolondok vagy nagy hatalmú emberek szokták megidézni az oni tábornokokat, és ilyenkor mindig valami nagyszabású kéréssel álltak elő. Mondjuk, azzal, hogy romboljanak le egy várat, vagy irtsanak ki egy egész generációt. Kisebbségért nem is érte volna meg vállalni az idézés kockázatát. – Akkor hadd halljam, ember! – bátorította. – Milyen feladattal szeretnél megbízni?

– Szeretném, ha elhoznád nekem a Sárkány tekercsét.

Hakaimono felsóhajtott. Hát persze. El is felejtette, hogy a halandók világában ismét eljött az idő. Amikor maga a nagy pikkelyes lény emelkedik fel, hogy teljesítse egy jelentéktelen, rövid életű ember kívánságát.

– Csalódást okozol nekem, halandó – morogta az oni. – Nem vagyok kutya, ami parancsszóra engedelmeskedik. Megkérheted volna az amandzsakukat is, hogy hozzák el neked a tekercsét, vagy valamelyik harcos állatkátokat. Hívtak már engem, hogy mészároljak

le seregeket, vagy hogy romboljak porrá erődítményeket, de az én időm túl drága ahhoz, hogy a Sárkány imáját hurcolásszam.

– Nem erről van szó. – A nő hangja ugyanolyan rezzenéstelen volt, mint eddig. Még ha tudta is, hogy fennáll a veszélye annak, hogy a bosszús Első Oni széttépi és felfalja, nem mutatta jelét. – Már elküldtem a legerősebb bajnokomat, hogy szerezze vissza a tekercset, de attól tartok, elárult engem. Magának akarja a Sárkány tekercsének erejét, és én nem hagyhatom, hogy a kívánság most kicsússzon a kezemből. Meg kell találnod őt, és vissza kell szerezned a tekercset.

– Egy embert? – Hakaimono ajka felfelé görbült. – Ez aztán a nagy kihívás!

– Nem ismered Kage Hirotakát – folytatta a nő halkán. – Ő a legnagyobb harcos, akít az Ivagoto Birodalom az elmúlt ezer évben látott. Kami-áldott, de samurájképzésben is részesült. Tehetsége oly kimagasló a penge- és a mágiahasználat terén is, hogy maga a császár is dicsérettel illette az eredményeit. Emberek, jókaiok és démonok százait gyilkolta meg, és nála nagyobb ellenféllel talán soha nem is fogsz szembenézni, Hakaimono.

– Ezt igencsak kétkem. – Az Első Oni érezte, hogy vigorra húzódik a szája, ahogy belélegezte a vérszagú levegőt. – De most már kíváncsi vagyok. Lássuk, hogy az árnyék bajnoka tényleg olyan jó-e, mint ahogy mondod! Hol találom ezt a démonölő embert?

– Hirotaka birtoka egy Kojama nevű falu mellett fekszik, tíz mérföldre a Kagék területének keleti határától – válaszolta a nő. – Nem nehéz megtalálni, de meglehetősen elszigetelt. Hirotaka emberein és szolgálain kívül nem lesz más ellenfeled. Keresd meg Hirotakát, öld meg, és hozd el nekem a tekercset! Ó, és még valami... – Felemelte a kést, és a véres, csillogó élett figyelte. – Nem engedhetem, hogy bárki is vérmágiával gyanúsítson. Főleg most, amikor a kívánság

éjszakája ilyen közel van. – Fekete szemét az onira szegezte, és hunnyorogva hozzátette: – Nem lehetnek tanúk, Hakaimono. Ne legyenek túlélők! Ölj meg mindenkit, akit ott találsz!

– Az menni fog. – Az oni arcán lassú, széles vigyor terült szét, szeme vörösen izzott a vérszomjtól. – Ez jó móka lesz.

Létezése során semmi mást nem bánt annyira, mint ezeket a szavakat.

2

ISMERŐS ÁRNYAK

Tacumi

A TENGUK SZÁMÚZTEK BENNÜNKET a hegyről. Örülhettem, hogy életben hagytak. Az otthonukat lerombolták, a daitengujukat megölték, és a Sárkány tekercsének darabjait elvitte az ellenség. Nem tudták elviselni, hogy egy démon tartózkodik a szent hegyükön, és amikor Jumeiko nem volt hajlandó megölni engem, közölték velünk, hogy többé nem látnak szívesen az Acéltoll templomban. Hogy az ajtókat örökre elrejtik előlünk, és hogy ha másnap reggel ismét meglátják a Kamigorosi hordozóját a hegyen, habozás nélkül végeznek vele.

Így hát, miután alig volt időnk bekötözni a sebeinket, elhagytuk az Acéltoll templomot és a tenguk otthonát, lemenekültünk a hegyről a tekercs bosszúval fenyegetőző őrzői elől. Valahogyan eljutottunk a hegy lábához, majd kimerülten, sebesülten, még mindig véresen rátaláltunk egy barlang bejáratára, éppen akkor, amikor hideg eső kezdett esni. Öt ember és egy kutya zsúfolódott be a szűkös

barlangba, ami legalább üres és száraz volt – és hát nem igazán válogathattunk a lehetőségek közül. Míg a ronin tüzet gyújtott, a kisegítő papnő pedig hozzálátott a harci sebeink megtisztításának és újrakötőzésének fáradságos feladatához, én visszavonultam egy sötét sarokba mindenki elől, hogy végiggondoljam a történeteket. És hogy megválaszoljam a kérdést, ami azóta gyötört, hogy elhagytuk a templomot.

Ki vagyok én?

Kage Tacumi vagyok, vagy Hakaimono? Egyiknek sem éreztem magam, bár azt jól tudtam, hogy visszavonhatatlanul megváltoztam. Amikor ezt a testet Hakaimono megszállta, az oni szelleme teljesen elnyomta az emberi lelket, csapdába ejtette, és nem engedte, hogy bármit is csináljon. Ez az állapot addig tartott, míg Jumeke meg nem érkezett, és a rókamágiáját használva megszállta a démonölőt, majd belülről szembe nem szállt az onival. Odabenn megtalálta Tacumi lelkét, kiszabadította, aztán együtt megpróbálták visszakényszeríteni Hakaimonót a kardba. Csakhogy az Első Oni sokkal erősebbnek bizonyult, mint azt bármelyikük is gondolta volna.

Mielőtt eldőlt volna, ki lesz ennek az összecsapásnak a győztese, megjelent Genno, vele együtt pedig egy sereg démon, akik el akarták venni a tekerestet. Genno elárulta Hakaimonót, ledöfte a Kamigorosival, majd otthagya meghalni a csatatéren. Hogy mindkettőnket megmentesen, Kage Tacumi és Hakaimono lelke egyesült, lehetővé téve Hakaimono számára, hogy ezzel az újdonsült erővel meggyógyítsa és életben tartsa a testet. Hihetetlen, de bevált a terv, és sikerült végezni Genno seregének nagy részével, mielőtt mindenkit lemészárolhattak volna. De míg legyengült állapotban voltam, addig a templom elpusztult, és Genno elmenekült a Sárkány tekeresének három darabjával.

A démonmesternek minden eszköze megvolt ahhoz, hogy megidézze a Nagy Kami Sárkányt, hogy megkérje, teljesítse a kívánságát – ami a birodalom végét jelentette volna. Meg kellett találnunk Genót, és meg kellett akadályoznunk, hogy használja a tekercest, de tudtam, hogy ez egy hosszú, küzdelmes út lesz, és meglehet, hogy néhányan nem élik túl. Még akkor sem, ha a démoni felem úgy dönt, nem veszi át az uralmat a testünk felett, és nem tépi szét a társaimat.

– Tacumi?

Felnéztem. Jumeke magára hagyta a többieket, és most ott állt előttem, a tűz fénye a hátára vetült, és halvány narancssárga fénybe vonta. Még mindig az elegáns, piros-fehér onmjódzsiköntösét viselte, amit még aznap este öltött magára, amikor fellépett a császár előtt. Bár a ruha bő ujjai már elszakadtak itt-ott, Jumeke hosszú haja ápolatlan volt, arcát és kezét kosz fedte. Nem úgy festett, mint egy tiszteletre méltó jövőmondó – hanem úgy, mint egy jelmezbe öltözött parasztlány, leszámítva a hajából kiálló két nagy, fekete végű rókafület és a bozontos, fehér végű farkát. Tudtam, hogy a róka vonások a legtöbb ember számára láthatatlanok, de amióta betört a lelkembe, én azóta láthattam. Ez mindig emlékeztetett arra, hogy Jumeke egy kicune, egy jókai. Hogy nem teljesen ember.

Ahogy én sem.

– Leülhetek melléd, Tacumi? – kérdezte lágy hangon. Nagy szeme aranylóan fénylett a pislákoló árnyékban. Bólintottam, ő pedig óvatosan átkelt a köveken, hogy leüljön mellém. Bozontos narancssárga farka a lábamat súrolta, ahogy a barlang falának támaszkodott. Fursának találtam, hogy az érintéstől nem riadok úgy vissza, mint régen.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Életben vagyok – feleltem ugyanolyan halkán. – Ez minden, amit biztosan állíthatok. – Csak bámult rám kérdő, fürkész

tekintettel, és éreztem, hogy az ajkam halvány, keserű mosolyra görbül. – Tudom, mit kérdezel, Jumecko. És nem tudok rá válaszolni. Úgy érzem... más lettem. Furcsa. Mintha... – Próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat, hogy elmagyarázzam a lehetetlent. – Mint ha rejtett düh bujkálna bennem, valami... vadság, aminek csak egy kis lökésre van szüksége, hogy előtörjön.

Jumecko elgondolkodva pislogott.

– Mint amikor Hakaimono a fejedben élt? – kérdezte. – Mindig harcoltál vele, hogy melyikőtök irányítson. Most is olyan?

– Nem. – Megráztam a fejem. – Akkor teljesen külön voltunk, két különálló lélek, akik egymással harcolnak egy közös test feletti uralomért. Ha... ha még mindig Tacumi vagyok, úgy érzem, mint ha Hakaimono most már a részem lenne. Hogy a gonoszága és a vérszomja bármikor előtörhet. De ha Hakaimono vagyok, akkor úgy érzem, hogy Tacumi megfertőzött az emberi gondolataival, félelmeivel és érzelmeivel. – Az arcom elé emeltem a kezemet; eléggé emberinek tűnt, de rögtön eszembe jutottak a halálos karmok, amelyek az ujjbegyeimből bukkantak elő aznap éjjel, amikor Geno serege ellen harcoltam. – Talán az lesz a legjobb, ha magatokra hagylak benneteket – motyogtam. – Ha félig démon vagyok, egyikőtök sem lesz biztonságban.

Egy oldalpillantást vetettem Jumeckóra, hogy lássam, megijedt-e ettől, de aranyló rókaszeméből csak együttérzés áradt.

– Ne! – mondta nyersen, mire pislogni kezdtem. – Ne menj el, Tacumi... Hakaimono... bárki is vagy. Megígérted, hogy segítesz megtalálni a démonmestert. Szükségünk van rád.

– És mi van, ha nem Tacumi vagyok? – kérdeztem, és szembe fordultam vele. – Mi van, ha Hakaimono vagyok? Honnan tudod, kinek a lelke erősebb, vagy hogy Kage Tacumi egyáltalán túlélte-e

az ember és a démon egyesülését? Ezekre a kérdésekre még én sem tudom a választ.

Továbbra is félelem nélkül nézett rám. Ahogy őt figyeltem, a karomra helyezte finom tapintású ujjait, én pedig összereztem, majd forróság hullámozott végig a bensőmben. Jumeke halványan elmosolyodott, bár kétségtelenül szomorúság áradt a tekintetéből, a vágyakozás csillogása, amit nem értettem, de amitől a szívem furcsán kezdett dobogni.

– Bízom benned – jelentette ki Jumeke nagyon halkán. – Még ha nem is vagy ugyanaz, láttam a lelkedet azon az éjszakán. Tudom, hogy nem fogsz elárulni minket.

Kavargó érzéseimtől teljesen megnémultam, amikor megszólalt egy hang.

– Jumeke! – A tűznél ücsörgő kiségitő papnő figyelt bennünket komoly arckifejezéssel, kis vörös kutyája pedig a lába mellől fürkészett engem szigorú pofival.

A mikó sötét szeme bizalmatlanul csillogott, ahogy engem méregetett.

– Kage-szan. Ha csatlakoznál hozzánk, csak nyugodtan... leérintünk a hegyről, és már nem fenyeget bennünket a tenguk bosszúja. El kell döntenünk, merre megyünk innen tovább.

– *Hai*, Reika-szan. – Jumeke felállt, és a tűzhöz sétált, rókafarka suhogott a ruhája szegélye alatt. Lassan felálltam, és követtem, a figyelmemet pedig nem kerülte el, hogy a társaság többi tagja sötét, gyanakvó pillantásokat vet felém. A kiségitő papnő meg a kutyája alig visszafogott ellenségességgel és bizalmatlansággal figyelt, mint ha arra számítanának, hogy bármelyik pillanatban démonná változhatok, és kivont agyarakkal rájuk ugrom. A Nap klán nemese, Taijo Daiszuke keresztbe tett lábbal ült a tűz mellett, kezét az ingujjába

dugta, de az arca illemtudóan nem árult semmit abból, mi jár a fejében. Mellette a ronin a csomagjának dőlt, ugyanolyan ápolatlanul és ziláltan nézett ki, mint mindig, vörösésbarna lófarka szinte teljesen kibomlott. Észrevettem, hogy nagyon közel ülnek egymáshoz, ahhoz képest, hogy két nagyon különböző státuszú emberről van szó. Ismertem olyan szamurájokat, akik nem is voltak hajlandóak egy helyiségben tartózkodni egy roninnal, nemhogy egy tűzön osztozzanak velük.

Amikor a lángok mellett guggoltam, a ronin felnézett, majd sajnálkozó vigyorral biccentett egyet felém, a homlokomra mutatva.

– Van egy kis... van valami az arcodon, Kage-szan – mondta, és ujjával a saját homlokára mutatott. Összeszorítottam az államot, figyelmen kívül hagyva a nyilvánvaló utalást a szemöldököm fölött görbülő apró, de szembeötlő szarvakra. Minden más eltűnt – a karmok, az agyarak, az izzó szemek –, legalábbis ideiglenesen, de a szarvak valamiért megmaradtak. Állandó emlékeztetőként arra, hogy most már démon vagyok. Ha egy normális ember meglátott volna így, valószínűleg azonnal megölt volna.

– *Baka.* – A kisegítő papnő a ronin mögé lopakodott, és egy gyors csapást mért a tarkójára. A ronin összerezett. – Nincs most időnk viccelődni. Gennónál van az Ezer ima tekercsének mindhárom darabja, és egy hajszal választja csak el attól, hogy megidézze a Sárkányt. Meg kell állítanunk, és ehhez szükségünk van egy tervre. Kage... szan... – Megbicsaklott a nyelve, miközben rám nézett, és a nevemet mondta. – Azt mondtad, tudod, hová tart a démonmester.

Bólintottam.

– A Cukik területére – feleltem. – A Hold klán szigeteire, ahol a Sárkányt négyezer évvel ezelőtt először megidézték. A Rjugake sziklán, Usima északi szigetén kerül sor a rituáléra.

– Mikor? – kérdezte Taijo-szan. – Mennyi időnk van a kívánság éjszakájáig?

– Kevesebb, mint gondolnátok – válaszoltam komoran. Egy idézet jutott eszembe, bár nem tudtam, honnan származik. Hakaimono emlékezete hosszú időre nyúlt vissza; sok korszak felemelkedését és bukását nézte végig. – *„Az ezredik év éjszakáján – mormoltam –, mielőtt a sárkánycsillagok elhalványulnak az égről, és átengedik az eget az ősz vörös madarának, az hívhatja a Változás Hírnökét, akinek tiszta a szíve.”* – Egy pillanatra szünetet tartottam, majd felhorkantam. – Mint a legtöbb legenda esetében, itt sem minden igaz. Kage Hirota és Hansó úrnő nem volt teljesen „tiszta szívű”, amikor megidéztek a Sárkányt. Ezt a részletet valószínűleg abban a reményben tették hozzá, hogy a kapzsi vagy gonosz emberek ne keressék a tekerceket.

Jumeko a homlokát ráncolta mellettem.

– Mik azok a „sárkánycsillagok”, és ki az „ősz vörös madara”?

– Ezek csillagképek, Jumeko-szan – válaszolta a nemes a lány felé fordulva. – Minden évszakhoz kötődik a négy nagy szent állat valamelyike. A Kirin a tavaszt és az új életet jelképezi. A Sárkány a nyarat, mert ő hozza a nagy esőket, amelyek nélkülözhetetlenek a terméshez. Az ősz vörös madara a Főnix, aki készen áll a halálra, hogy tavasszal újjászülessen. A Fehér Tigris pedig a telet jelképezi: türelmes és halálos, mint a hóval borított föld.

– Tehát, ha igaz, amit Kage-szan mond – szólt közbe a mikó türelmetlenül –, és a megidézés éjszakáját a nyár utolsó napján tartják meg... – Összerezzen, a szeme tágra nyílt. – Akkor az a hónap vége!

– Valóban kevesebb időnk van, mint gondoltuk – elmélkedett a nemes borús tekintettel. – És Gennónak máris előnye van velünk szemben.

– Hogyan fogunk eljutni a Hold klán szigeteire? – tűnődött Jumeko.

– Nos, remélhetőleg nem úszva – szúrta közbe a ronin. – Azt hiszem, szükségünk lesz valamilyen csónakra, hacsak nem tud valamelyikőtök előhívni egy óriásteknőst a tengerből.

– Umi Szabisi Murából indulnak hajók a Cukik földjére – tájékoztatott minket a Taijo. – Ez egy csendes kis falu a part mentén, de elég impozáns kikötője van. A Hold klán szigeteiről érkező áruk nagy része Umi Szabisin keresztül halad át. Nem az jelent majd problémát, hogy találjunk egy kapitányt, aki hajlandó lesz átvinni bennünket a Cukik földjére, hanem az, hogy mit fogunk csinálni, ha már ott leszünk.

Jumeko a fejét csóválta.

– Miért mondod ezt, Daiszuke-szan?

– Mert a Hold klán tagjai nagyon zárkóztak, Jumeko-szan – válszolta a nemes –, és nem szeretik, ha kívülről jönnek a partjaikra. A látogatóknak a daimjó különengedélyére van szükségük ahhoz, hogy szabadon mozoghassanak a Cukik területén, és nekünk sem időnk, sem módunk nincs arra, hogy megszerezzük a szükséges úti okmányokat. A Hold klán nagyon óvja a földjét meg a népét, és a betolakodókkal kegyetlenül, lelkiismeret-furdalás nélkül bánnak el. – Felvonta az egyik sovány vállát. – Legalábbis minden kapitány ezt fogja mondani nekünk.

– Amiatt majd akkor kell aggódnunk, ha már odaértünk – jegyezte meg a mikó. – Az első és egyetlen dolgunk megakadályozni, hogy Genno megidézze a Sárkányt, még akkor is, ha ehhez szembe kell szállnunk a klánok vezetőivel vagy magával a daimjóval.

A nemes kissé elborzadt a gondolatra, hogy szembe kell szállnunk a daimjóval, de nem szólt semmit. A ronin felsóhajtott mellette, majd átváltott egy másik pozícióba.

– Pár nap kell majd, mire elérjük a partot – mormogta. – És nincs lovunk, szekerünk, kagónk, semmink, ami meggyorsítaná az utat. Gondolom, holnap gyalog indulunk el, és majd reménykedünk, hogy nem futunk bele démonokba, vérmágusokba vagy olyan Kage sinobikba, akik továbbra is a Sárkány tekercsét keresik. Egy merényletkísérlet elég volt, köszönöm.

Összerezentem, és Jumekóra pillantottam.

– Rátok támadtak a Kagék?

Egy kicsit zavartnak tűnt.

– Ano... Hansó úrnő megkért minket, hogy keressünk meg téged – válaszolta, mire azonnal rám tört a hányinger. – Azán elküldte Naganori-szant, hogy keressen meg minket, mi pedig átkeltünk az Árnyak Ösvényén, hogy találkozzunk Hansó-szamával a Kagék földjén. Azt akarta, hogy mentsünk meg téged Hakaimonótól, hogy visszaküldjük őt a kardba, te pedig ismét démonölő lehess. – Az egyik füle megrándult, amikor felhúztam a szemöldökömet. – Gondolom, nem erre számított.

Éreztem, hogy a szám keserű mosolyra húzódik. Hansó kapcsolata a démonölőkkel mindig is vitás pont volt a Kagékkal való viszonyában. Hansó úgy döntött, hogy inkább fiatal harcosokat képez ki a Kamigorosi használatára, mint hogy az elátkozott kardot elzárják a családi pánccélterembe, ahol senkit nem kísérthet meg. A hivatalos indok az volt, hogy így a Kagék irányíthatták és ellenőrizhették Hakaimonót, nem kockáztatva azt, hogy a kard rossz kezekbe kerül. De mindenki gyanította – bár senki sem merte volna ezt bevallani –, hogy Hansó azért tartotta magához közel a démonölőket, mert azok félelmet keltettek az emberekben. A Kage démonölőt arra képezték ki, hogy hatékony, érzelemmentes és feltétlenül engedelmes legyen. Egy tökéletes bérgyilkos, aki a lelkét

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

is kész megosztani egy démonnal. Az Árny klánban azt suttozták, hogy Hansónak főleg azért sikerült megőriznie a pozícióját, mert senki sem merte kihívni őt és a házi onikat, akiket bármikor el tudott engedni.

De ez is csak részben volt igaz. A valódi történet Hansó Kage és Hakaimono között sokkal mélyebbre nyúlt és sokkal baljóslatúbb volt, mint ahogy azt bárki el tudta volna képzelni.

– Nem – mondtam Jumekónak. – Hansó nem ezt akarta elérni. És most, hogy nem sikerült megfékeznetek Hakaimonót, és nem találtatok meg az úrnőnek a tekercsset, valószínűleg küldeni fog valakit, hogy megöljön titeket.

– Bocsáss meg, Kage-szan, de attól tartok, fel kell tennem egy kérdést. – A Taijo nemes ünnepélyesen rám szegezte a tekintetét. – Gyakorlatilag még mindig a Kagékhoz tartozol. A daimjód küldött téged, hogy visszaszerezd neki a tekercsset, ugye? Mit fogsz tenni, ha ez a parancs még mindig áll, vagy ha megparancsolja, hogy ne hagyj hátra tanúkat? Megölsz mindannyiunkat, hogy visszaszerezd a Sárkány tekercsét?

Éreztem, hogy Jumeko megdermed mellettem.

– Én... mióta Hakaimono átvette az irányítást a testem felett, már nem vagyok az Árny klán tagja – válaszoltam.

Kijózanító felismerés volt; egész életemben a Kagékhoz tartoztam. Amióta létezik a birodalom, tőlem azt várták, hogy rendíthetetlenül, kérdés nélkül szolgáljam a klánt és a családot, amíg csak élek. A Kagéknak tartoztam hűséggel, engedelmességgel, az életem árán is. Ha azt a parancsot adták volna, hogy nézzek szembe egyedül ezer támadó démonnal, habozás nélkül engedelmeskedtem és meghaltam volna, mint minden hűséges szamuráj. De most árva voltam. Nem volt sem klánom, sem családom, sem parancsolóm.